

Inshallah.....

“Dinsdag hebben we de toets” zeg ik. “Ja, dinsdag, Inshallah”, zegt de cursist.

“Hoe oud word je volgende week?” “Ik word 45 Inshallah”.

“Tot morgen!” “Ja, tot morgen, Inshallah”.

Het Arabische woord ‘Inshallah’ betekent zoiets als ‘als God het wil’. Ik groeide op als gereformeerd meisje met de letters D.V. Deo Volente: ‘Als God het wil’. Die letters stonden op een uitnodiging van een huwelijksjubileum bijvoorbeeld. Je weet tenslotte niet of je het jubileum wel gaat bereiken, je hebt dat niet zelf in de hand.

Het is deze week maar weer gebleken. Een hele trouwe lezer (of kan ik zeggen ‘volger’) van mijn columns is deze week plotseling overleden.

Ik ben nog steeds gelovig en ik ben er ook echt van overtuigd dat we dingen niet zelf in de hand hebben. Maar ik ben het verleerd om dat te vermelden of noemen. ‘Als God het wil’. Zelfs in grote dingen zeg ik het er niet bij, laat staan in de dingen van alledag. Sommige cursisten gebruiken deze uitdrukking te pas en te onpas zou je kunnen zeggen. Maar toen we er onlangs met elkaar over spraken, raakte het me dat ze het niet zomaar zeiden uit gewoonte, maar dat ze er ook echt van overtuigd waren. “Ik kan niet gewoon zeggen tot morgen, want ik ben nooit zeker”. Tja, zij hebben ook aan den lijve ondervonden dat de plannen die je voor morgen maakt, totaal kunnen veranderen...

“Hoe gaat het met je?” appte ik aan een cursist die geveld was door de griep. “Nu ben ik beter Alhamdulillah”. Als hij weer opgeknapt is van de griep zegt hij: “Nu ben ik beter, Dank aan God”. Ook weer zoiets. Ik zou antwoorden: “Ik heb veel geslapen en nu voel ik me weer goed”.

Soms hebben we zomaar ineens een mooi, diepgaand gesprek met elkaar over geloof en leven. We begrijpen elkaar niet altijd en we zijn soms verschillend. Maar als we met elkaar in gesprek gaan, leren we elkaars gewoontes en overtuigingen kennen. We herkennen elkaars angsten, frustraties en verdriet. En we ontdekken dat we ook eigenlijk heel veel gemeen hebben! Dank aan God!